

olle lege

Farnost sv. Tomáše, Praha 1. Listopad 2024, r. XXVIII. č. 310

„Ať jsou jim útěchou i projevy soustrasti bratří, projevené účastí na pohřbu anebo sdělené slovy. Pokud je možné, máme se starat o pohřbívání a o zřizování náhrobků, protože se i tyto věci v Písmě uvádějí jako dobrý skutek.“ (sv. Augustin)

Listopad je měsícem naděje

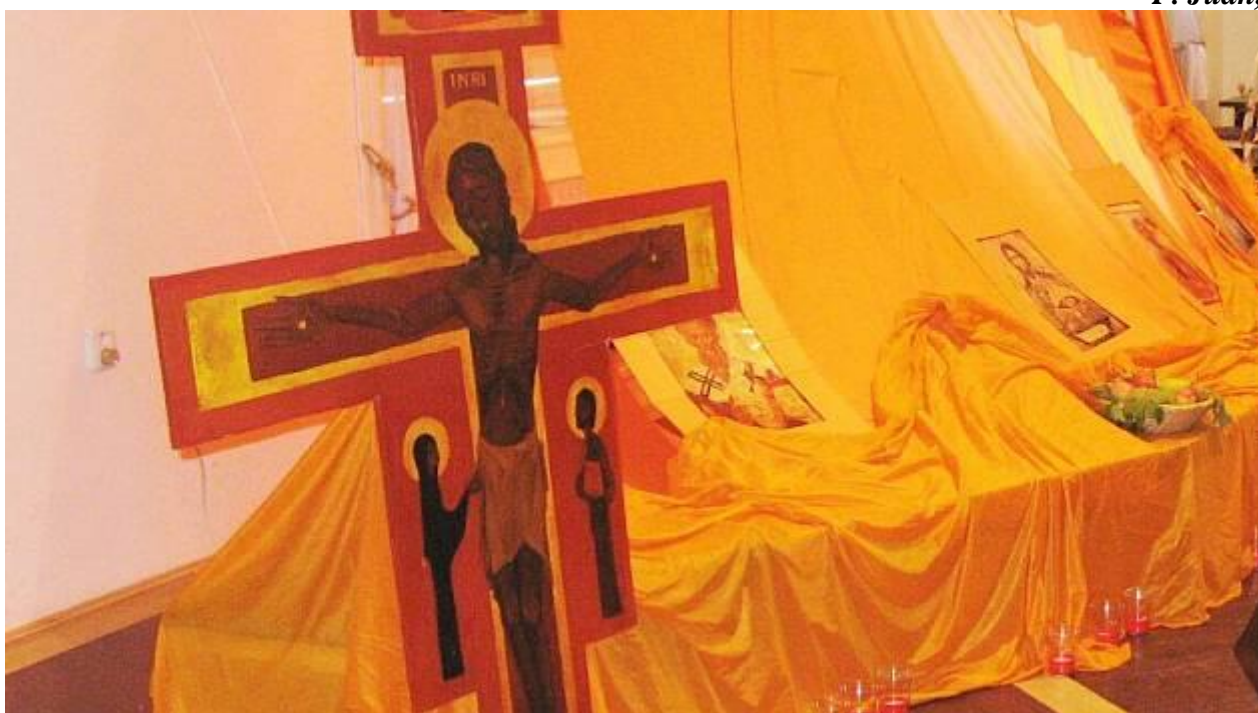
Měsíc listopad je měsícem naděje. Začínáme vzpomínkou na všechny svaté a připomínáme si, že jsme všichni povoláni ke svatosti, která spočívá v tom, že děláme malé, obyčejné věci každého dne neobyčejným způsobem.

Pak si připomeneme mnoho našich bratří a sester, kteří možná potřebují naši pomoc, aby mohli vstoupit do Boží přítomnosti. Den, kdy se s nadějí a láskou modlíme za naše zemřelé s vědomím, že naše modlitby a skutky milosrdenství jsou plodem naší lásky k našim blízkým, kterým tolik dlužíme.

Měsíc končí svátkem Ježíše Krále, který nám připomíná, že Kristus musí kralovat v našich srdcích, která musí být podobná Ježíšovým srdcím plným pokoje a milosrdenství. Tímto svátkem liturgický rok končí, ale my znovu začínáme s nadějí adventu, který nám připomene, jak je důležité žít v neustálé bdělosti, abychom mohli přijmout Ježíše, který každý den přichází do našeho života.

Kéž nikdy neztrácíme naději. Přestat doufat znamená přestat milovat a přestat žít a my jsme děti života a naděje.

P. Juan, OSA

Památka všech zemřelých, lidově nazývaná „Dušičky“

- je vzpomínkou na zesnulé, kteří ještě nejsou dokonale připraveni ke vstupu do plného společenství s Bohem a jsou ve fázi „očišťování“. Církev, s odvoláním na některé biblické texty, nazývá toto konečné očišťování „očistcem“.

Modlitba za zemřelé patří k nejstarší křesťanské tradici a vzpomínka na mrtvé je součástí každé mše svaté.

V období od 2. do 8. listopadu mohou každoročně věřící pro duše v očistci získat za splnění stanovených podmínek tzv. plnomocné odpustky – tedy prominutí časných trestů za odpuštěné hříchy a uzdravení jejich následků.

Podmínky pro získání plnomocných odpustků:

1. svátost smíření (v rozmezí „několika dnů“)

2. svaté přijímání (nejlépe v ten den)

3. modlitba na úmysl Svatého Otce

4. nemít zalíbení ani v lehkém hříchu

5. vykonání skutku předepsaného pro získání odpustku: 1. listopadu odpoledne a 2. listopadu po celý den: v kostele se pomodlit **modlitbu Páně a Vyznání víry.**

od 1. do 8. 11. – „dušičkový oktáv“: **na hřbitově se pomodlit za zemřelé** (třeba jen v duchu). (Dle dovození Apoštolské Penitencierie platné od r. 2020 na 7 let je možné při návštěvě hřbitova získat odpustky již **od 25. 10.** pro ty, kdo od 3. do 8. 11. nemohou z vážných důvodů hřbitov navštívit.) Pokud chybí plná dispozice, tedy není některý z vypsanych bodů splněn, pak se získává odpustek částečný.

Evangelium v kostce (Kerygma). I když jeho vývoj prošel rozsáhlým procesem, v jádru obsahuje tyto čtyři základní body:

- 1. Bůh každého miluje a má s ním dobrý plán.**
- 2. Hříchem je ale každý od dobrého Boha oddělen.**
- 3. V Ježíši Kristu je nabídnuta záchrana a nové spojení s Bohem.**
- 4. Tato záchrana v Ježíši Kristu a nový život z Ducha jsou nabídnuty každému člověku.**

Evangelizace nebude nikdy možná bez působení Ducha svatého, neboť on působí v každém hlasateli, vnuká mu slova, jež by ho sama od sebe nenapadla a uschopňuje duši toho, kdo naslouchá. Poselství evangelia je schopno samo od sebe vzbudit víru.

(Evangelii nuntiandi = *Evangelizace v moderním světě*, zkratka EN, je [apoštolská exhortace](#) vydaná 8. prosince 1975 papežem [Pavlem VI.](#) na téma katolické [evangelizace](#). Název převzatý z úvodních slov původního latinského textu znamená „při hlásání evangelia“ a potvrzuje úlohu každého křesťana, nejen vysvěcených duchovních, kněží a jáhnů, řeholníků či profesionálních církevních pracovníků, při šíření evangelia Ježíše Krista).

JUBILEUM 2025

Křesťanská naděje je tématem Jubilejního roku, který začne o Vánocích. Zamyšlení, které přečtete, je převzato od papeže z jeho buly (Spes non confundit) ke Svatému roku vykoupení dva tisíce dvacet pět.

1. „Spes non confundit“, „naděje neklame“ (Řím 5,5). Apoštol Pavel dodává křesťanskému společenství v Římě odvalu ve znamení naděje. **Naděje je také hlavním poselstvím nadcházejícího jubilea.**

Každý doufá. Naděje je ukryta v srdci každého člověka jako touha a očekávání něčeho dobrého, i když neví, co přinese zítřek. Nepředvídatelnost budoucnosti však někdy vyvolává rozporuplné pocity: ...

*Slovo naděje **Pramen křesťanské naděje***

2. „(Jestliže jsme) ospravedlněni na základě víry, žijeme v pokoji s Bohem skrze našeho Pána Ježíše Krista. Skrze něho totiž máme vírou přístup k této milosti a pevně v ní stojíme. Naše chlouba je také v tom, že máme naději dosáhnout slávy u Boha. Ale nejen to! Chlubíme se i souženími. Víme přece, že soužení plodí vytrvalost. Vytrvalost (plodí) osvědčenost, osvědčenost (plodí) naději. Naděje však neklame, protože Boží láska je nám vylita do srdce skrze Ducha svatého, který nám byl dán.“ (Řím 5,1-2.5)

3. Naděje se rodí z lásky, která vychází z Ježíšova srdce probodeného na kříži: „Neboť jestliže jsme byli smířeni s Bohem skrze smrt jeho Syna, když jsme byli nepřáteli, tím spíše, když jsme byli smířeni, budeme spaseni skrze jeho život.“ (Řím 5,10) A jeho život se projevuje v našem životě víry, který začíná křtem, rozvíjí se v poslušnosti Boží milosti, a proto je ožívován nadějí, stále obnovován a díky působení Ducha svatého neochvějný.

Křesťanská naděje vlastně neklame, nehanobí, protože vychází z jistoty, že nás nic a nikdo nebude moci odloučit od Boží lásky: „Kdo nás může odloučit od Kristovy lásky? Snad soužení, soužení, pronásledování, hlad, nahota, nebezpečí nebo meč? [...] Ale ve všem tom slavně vítězíme skrze toho, který nás miluje. A jsem si jist, že ani smrt, ani život, ani andělé, ani knížectví, ani věci přítomné, ani věci budoucí, ani mocnosti, ani výška, ani hlubina, ani žádné jiné stvoření nás nebude moci odloučit od Boží lásky, která je v Kristu Ježíši, našem Pánu.“ (Řím 8,35.37-39)

4. Svatý Pavel je velmi realistický. Ví, že život se skládá z radostí a bolestí, že láska je zkoušena, když narůstají těžkosti, a že naděje se tváří v tvář utrpení zdánlivě hroutí. Přesto píše: „Chlubíme se i souženími, protože víme, že soužení přináší trpělivost, trpělivost osvědčenou ctnost a osvědčená ctnost zase naději.“ (Řím 5,3-4) ...

A to vede k rozvoji ctnosti, která s nadějí úzce souvisí: **trpělivosti**. Zvykli jsme si chtít všechno a hned ve světě, kde se spěch stal konstantou. Už nemáme čas na setkání a často je obtížné být spolu a v klidu si popovídat i v rámci rodiny. **Trpělivost ustoupila útěku před spěchem, což lidem velmi škodí. A nahradily ji spěch, netrpělivost, nervozita** a někdy i bezdůvodné násilí, které způsobují nespokojenost a uzavřenost.

V době internetu, kdy prostor a čas nahradilo „tady a teď“, se ani trpělivost nezkrátí. **Kdybychom stále mohli s úžasem hledět na stvoření, pochopili bychom, jak zásadní je trpělivost.** Čekat na střídání ročních období s jejich plody; pozorovat život zvířat a cyklus jejich vývoje; mít prosté oči svatého Františka, který ve svém Hymnu na stvoření, napsaném

právě před 800 lety, viděl stvoření jako jednu velkou rodinu a nazýval slunce „bratrem“ a měsíc „sestrou“.

Znovuobjevení trpělivosti je velmi dobré pro nás i pro druhé. Svátý Pavel často mluví o trpělivosti, aby zdůraznil důležitost vytrvalosti a důvěry v to, co nám Bůh slíbil, ale především dosvědčuje, že **Bůh je s námi trpělivý, že je „Bohem trpělivosti a útěchy“** (Řím 15,5). Trpělivost, která je také ovocem Ducha svatého, udržuje naději při životě a posiluje ji jako ctnost a způsob života. Učme se proto často prosit o milost trpělivosti, která je dcerou naděje a zároveň ji udržuje.

Cesta naděje

5. Z tohoto prolínání naděje a trpělivosti je zřejmé, že **křesťanský život je cesta, která potřebuje také silné momenty, jež živí a posilují naději**, tohoto nepostradatelného společníka, který nám umožňuje zahlédnout cíl: setkání s Pánem Ježíšem. ...

Není náhodou, že základním prvkem každého jubilea je putování. Vydat se na cestu je typické pro ty, kdo hledají smysl života. Pěší pout' velmi napomáhá znovuobjevení hodnoty ticha, úsilí, toho, co je podstatné. I v nadcházejícím roce budou Poutníci naděje kráčet po starých i nových cestách, aby intenzivně prožili jubilejní zkušenost. ...

P. Angelo Lemme, OSA
Pokračování příště

Podzimní výlet

Asi to způsobila předpověď počasí, že jsme se říjnového výletu zúčastnili jenom dva. V Holubicích se na nás usmálo štěstí, protože v románské rotundě Narození Panny Marie se právě modlili růženec, a tak jsme si mohli interiér s románskými a raně gotickými freskami prohlédnout. Z Holubic jsme pokračovali přes Kozinec do obce Tursko. Ivan rezervoval předem prohlídku, a tak jsme měli možnost shlédnout nově zrekonstruovaný interiér kostela sv. Martina. Hlavní oltář s obrazem sv. Martina, který se dělí s žebrákem o plášť, zdobily dvě barokní sochy; jednou z nich byl sv. Augustin. Ten byl v presbytáři zpodobněn ještě jednou – ve formě fresky - s otevřenou náručí. Znak rytířského řádu Křižovníků s červenou hvězdou byl nejen na stropě a na oltáři, ale i na křtitelnici, na kostelních lavicích jako intarzie a na krásně vyřezávaných vstupních dveřích. Odtud jsme se vydali na pahorek Krliš, kam situoval kronikář Kosmas klíčovou událost bájně lucké války na Turském poli. Cestou ke třem novým vyhlídkám od studentů Fakulty architektury ČVUT se dalo do deště, ale na dvě z nich jsme přece jen vylezli. Pak jsme pokračovali do Libčic nad Vltavou, kde jsme se ještě pokochali výhledem z rozhledny Stožár Libové Libčice. Pršet už sice přestalo, ale cesty byly blátivé, a tak jsme zříceninu hradu Liběhrad oželeli a vydali se na vlakovou zastávku Libčice-Letky, odkud nám po 5 minutách jel vlak do Prahy. I přes nepřízeň počasí byl výlet severním okolím Prahy pěkný a v mnohém zajímavý. Díky, Ivane.

Zdena

Důvěra svaté Kláry

Jedné noci opustila domov a vydala se vstříc Pánu – mladá dívka Klára ve středověkém italském městě Assisi. Vzдалa se rodiny, bohatství, potěšení tohoto světa – protože ve své duši už dlouho předtím objevila pravé bohatství – Boha – a toužila žít v souladu s touto pravdou. Žít s Ježíšem nerozděleným srdcem, v chudobě, čistotě a poslušnosti.

Chiara – česky Klára – znamená v překladu z italštiny *jasná, čistá*. A skutečně se zdá, že tato slova nejlépe charakterizují její osobnost: i během procesu blahorečení byla svědky vedle mimořádné vnější krásy vyzdvihována její vnitřní čistota a také ušlechtilost a moudrost, a to ještě před obrácením. Klára pocházela z bohatého vlivného rodu Favarone de Offredugio a jejím životním údělem se zdálo být manželství, ovšem spíše pohledem její rodiny. Samotná dívka snila o jiném životě, a tak už v mladém věku vedla velice ctnostný, ba přímo svatý život: hodiny prodlévala na modlitbách a tajně pomáhala malomocným i jiným potřebným. Tato duchovní semena plně vyklíčila při setkání se svatým Františkem: život v souladu s evangelijními radami, a zejména v radikální chudobě, čistotě a odevzdanosti Pánu, se zdál být přesně tím, co hledala. Duchovní autenticita a opravdová živá víra – právě to bylo nejspíše tím, co tak oslovilo Kláru, a vyvolalo v ní jakousi vnitřní revoluci.

Den, přesněji řečeno noc, která navždy změnila její životní osu, nastala hned po Květné neděli: právě tehdy totiž tajně opustila svůj bohatý domov. Ještě předtím ale rozdala veškerý majetek chudým a plná důvěry v Boží pomoc posilněna Františkovým vzorem a podporou vykročila do neznámé budoucnosti. Z dochovaných spisů víme, že nejspíše samotný Poverello (ital. *chudák*), František, jí té noci za přítomnosti dalších menších bratří ostříhal v kostele u Panny Marie Andělské v Porciunkuli vlasy a přijal jako Kristovu nevěstu do služeb Bohu. Muselo to být neuvěřitelně krásné: můžeme číst o rituálu se spoustou hořících pochodní vymyšleném speciálně pro Kláru, ovšem opravdový oheň – láska k Pánu – musel planout v jejich srdcích. To ona dává křídla – sílu a odvalu, statečnost a vytrvalost, dobrotu a sebeovládání: láska člověka k Bohu jako odpověď na Jeho nesmírnou lásku.

A tak se stalo: pouta, která ji vážala k tomuto světu, byla přetrhnutá. Ale co dále? Jak konkrétně realizovat tyto duchovní ideály? Klára opustila svět, ale vykročila – oproštěna ode všeho – do neznáma. Neodešla do kláštera, pevně daného řádu, který by propůjčoval jejímu životu existenciální jistoty a dával mu určitý duchovní ráz. Ne, Klára prostě jen vychází potmě vstříc nebeskému Ženichu, ovšem s olejem lásky a důvěry do své lampy (Mt 25,1–13). Liturgie, která proběhla u Panny Marie Porciunkulské, ji totiž neuvedla do mnišského stavu, nýbrž prostě do života pokání. Na kratší dobu je umístěna do benediktinského ženského kláštera, kde musí čelit útokům svých rozrušených příbuzných, a navíc v postavení kajícnice ke službám chórových mnišek. Tak jako předtím rozdala hmotný majetek chudým, zříká se i duchovního „bohatství“ – zejména jakýchkoliv výsad a jistot. Jejím heslem je důvěra, slepá důvěra a odevzdanost Bohu.

Následujících asi čtyřicet let svého života strávila sestra Klára v kostele San Damiano v Assisi, který předtím vlastnoručně opravil svatý František a kde k němu promluvil Kristus z kříže, v úplné chudobě, poslušnosti, odříkání a klauzuře. Do tohoto nově vzniklého kláštera, jehož první představenou se stala, ji postupně následovaly matka i sestry, a také další ženy zvané damianitky neboli Chudé dámy sv. Damiána a později také Chudé sestry sv. Kláry či klarisky. Jako první žena v dějinách církve se stala autorkou řehole. Její duchovní sen se stal skutečností, a to díky naprosté důvěře k Bohu, kterou si tato žena podržela až do smrti.

Utíkej rychlým během, lehkým krokem, bez klopýtání, aby ani tvé kroky nezvedly prach, jdi v důvěře a radosti po cestě štěstí. (z 2. Klářina dopisu Anežce České)

Augustiniánské stavby, díl 14. Bývalý augustiniánský klášter v obci Monte Carasso ve Švýcarsku

Dnešní zastavení u staveb, které souvisí s augustiniánským řádem, bude poněkud vybočovat z řady. Řeč bude o klášteře augustiniánek – dnes ho nazývají „starý klášter“, *Antico Convento delle Agostiniane*, který po dlouhé době našel velmi odlišné, ale podle všeho šťastné, nové uplatnění. Monte Carasso byla malá vesnice, která dnes tvoří de facto předměstí bezprostředně sousedícího města Bellinzona. Obojí se nachází v jižní části Švýcarska, v kantonu Ticino, v němž se mluví italsky a který s Itálií sousedí. Jako obranu před rozrůstajícím se městem (jehož jsou formálně od roku 1907 součástí), zvolili místní zajímavou cestu. Během osmdesátých a devadesátých let s pomocí architektů zrekonstruovali mnohé domy, vystavěli další a dodali tak své maličké obci výraznou, oživenou identitu. Součástí této dlouhodobé a zacílené snahy bylo nové využití opuštěného augustiniánského kláštera, který leží uprostřed obce a k němuž patří i tamní farní kostel sv. Bernardina a Jeronýma.

Kostel pochází již z 11. nebo 12. století, jeho dnešní podoba však převážně až z patnáctého. V jeho polovině byl připojen i klášter a každé další století pak něco přidalo a přistavělo. Celou dobu pak sloužil augustiniánkám, roku 1859 však byl zrušen. Dodnes z něj zůstaly jen dvě křídla ambitů okolo bývalého rajskeho dvora. Třetí křídlo částečně tvoří zmíněný kostel.

Spojeným úsilím místních lidí a architekta Luigi Snozziho se obec proměnila a modernizovala. Stavby, které nově vznikly nebo byly upravené, nejsou v jednom stylu, všechny se však hlásí k tradici moderní architektury a dohromady tak posilují jednotný dojem z obce. Součástí této proměny bylo i vdechnutí nového života starému klášteru. Vznikla v něm škola a kulturní centrum. V přízemí jednoho křídla pak restaurace-bar. Plocha bývalého rajskeho dvora zůstala prázdná – jako malé náměstíčko, z betonu přibylo třetí křídlo směrem ke kostelu. Místo čtvrtého křídla, které by ambity uzavřelo, zůstalo otevřené, a propojuje tak bývalý klášter s okolními ulicemi a domy. Zároveň je v těchto místech malý park s dětským hřištěm. Tak se do samého středu obce dostaly všechny funkce, které jsou pro udržení místního života potřeba – včetně stále funkčního kostela.

Většina nových staveb v okolí (tělocvična, hřbitov, několik rodinných a bytových domů a další) jsou převážně z betonu. Z betonu je i nové křídlo v klášteře. Samotné jeho budovy však zůstaly zachovány v původním materiálu, tedy kamenné sloupy, tvořící dvě strany křížové chodby, v kombinaci s bíle omítnutými zdmi. Vše je uděláno velmi čistě a hladce, takže dvě bílá křídla klášterních budov svítí do okolí bělostí. V převážně šedém betonovém kontextu tak (spolu s kostelem a kamennou věží) vytváří skutečně nejvýraznější jádro obce. Hladké omítnutí starých budov kláštera bez detailů vytváří zvláštní dojem časově obtížně zařaditelné stavby. Tvary jsou evidentně historické, provedení moderní. Výsledek je přesvědčivý, ale současně vyzývá k přemýšlení, a to, spolu s novými střešními nástavbami, dodává klášteru přitažlivost.

Práce Luigi Snozziho, včetně úpravy kláštera, přitáhly do maličké obce mezinárodní pozornost i návštěvníky. Švýcarská společnost na ochranu památek udělila roku 1993 Monte Carassu cenu za úsilí udržet se vůči rozrůstajícímu se sousednímu městu Bellinzoně. Součástí zdůvodnění ocenění bylo i to, že se bývalý klášter výrazně opravil a rozšířil a že pomáhá zachovat střed obce. Ač je monastický život již téměř dvě století pryč, klášterní budovy pokračují službou místní obci a svou tradiční, všem srozumitelnou architektonickou podobou vytváří rámec jejího života.

Jiří Tourek

Nový prenovic u nás v klášteře

Jmenuji se Alexander Tomský (mladší). Je mi 20 let a ačkoliv jsem se narodil v Praze, po matce jsem z poloviny Moravan. Studoval jsem na Gymnáziu sv. Augustina a nyní jsem v prvním ročníku Katolické teologické fakulty UK.

Bylo to právě díky modlitbám mnoha lidí, že jsem rozpoznal své povolání k řeholnímu životu a 28. srpna, v den svátku sv. Augustina, jsem mohl začít prenoviciát ve zdejším klášteře u sv. Tomáše. Jsem vděčný svým novým bratřím i Vám, farníkům, za trpělivost, vlídné přijetí a neutuchající přízeň!

Mám rád literaturu, anglický jazyk a procházky přírodou – Boží obrazárnou. Můj oblíbený světec je sv. otec Pio z Pietrelciny, pro jeho lidskost a jednoduchost života protkaného mystickou blízkostí Kristu. Z poutních míst mám nejraději Svatý Hostýn, jenž připomíná velikou moc přímluvné modlitby Panny Marie, a který je ozdoben jednou z nejkrásnějších křížových cest v naší zemi.

Těším se a doufám v mnohá milá setkání s Vámi se všemi!

Dobrou chuť

Kohout na pivu

Dostali jsme mladého kohouta a první, co mne napadlo, byl recept na víně. Jukla jsem na to a zdálo se mi to velice složité, a tak jsem si řekla, že zkusím něco jiného a našla jsem tento recept. Sice to kuchaři dělali na otevřeném ohni v kotlíku, ale na pánvi nebo v kastrolu to jde udělat také.

Budeme potřebovat: Kuře (kohouta asi hned tak někdo nesežene), sádlo, kousek špeku, 2 mrkve nakrájené na půlkolečka, 2 cibule také na půlkolečka, trochu řapíkatého celeru (já ho nemohu, tak jsem dala kousek na drobno nakrájeného celeru), snítku rozmarýnu, cukr, sůl, ocet a to hlavní – 1 světlé pivo desítku.

Kuře naporcujeme tak na 10 dílů a zprudka opečeme na sádle, osolíme, přidáme zeleninu a špek, rozmarýn a necháme osmahnout. Pak přidáme tak zarovnanou lžici cukru a necháme trochu zkaramelizovat, což je hned, pak lžičku octa a pivo.

A pak se to dusí na mírném ohni (u plotýnky tak na 4-5), dokud maso není měkké. Pokud je to nutné, tak přidáme trochu vody, kdyby hrozilo, že se to připeče.

Přílohu si určíme sami, knedlík, brambory, hranolky, co kdo má rád a na co má v ten moment čas.

Hanka

Víš, že?...

- * V sobotu 2. listopadu bude od 17:30 hodin růženec, litanie a pak od 18:00 hodin **mše sv. za zemřelé**. Sbor při ní bude zpívat chorální requiem a další skladby. Všichni jste zváni.
- * Modlitba za **pronásledované křesťany** bude u nás v kostele v neděli 17. 11. od 15 hodin
- * Ve čtvrtek máme od 18:00 do 19:00 hod. **adoraci** Nejsvětější svátosti s modlitbou za řeholní povolání.
- * **Katecheze pro dospělé**: Setkání každé úterý v 19:30 v klášterním refektáři. Je to setkání určené k prohlubování poznatků křesťanského života. Všichni jsou vítáni.
- * Během listopadu se **společně modlíme při mši sv. za naše zesnulé** bratry a sestry. U vchodu kostela bude k dispozici sešit, kde můžete napsat jejich jména. Při přimluvách se tato jména budou číst.
- * **Úklid kostela** vždy v pátek po 15. hodině. Přijďte nám pomoci, pokud máte čas!!
- * Každou neděli přede mší svatou se modlíme od 9:00 hod. **sv. růženec**. Můžete se předem domluvit, abychom se pomodlili za vaše intence.
- * Každého 22. v měsíci probíhá po mši svaté ve 18:00 pobožnost ke **sv. Ritě** v kostele, s požehnáním růží a modlitbami za lidi v jakékoli nouzi. Všichni jste srdečně pozváni.
- * V **neděli 24. listopadu** pořádá Svatotomášský sbor od 18:00 hodin tradiční **Koncert ke cti sv. Cecílie**, patronky hudebníků, v rámci festivalu duchovní hudby. Na programu je zejména **Stabat Mater od A. Caldary** pro sbor a orchestr; zazní také Missa Beatus vir, qui timet Dominum od J. Churáčka a další skladby (Josquin des Prés, J. S. Bach, E. Grieg, K. Stěcenko). Všichni jsou srdečně zváni!
- * **Farní kancelář** bude otevřena vždy ve středu od 16:00 do 17:00 hodin.
- * **Nový web farnosti**: www.farnostsvatehotomase.cz